

EL LLENGUATGE

6/VI/1976

Deixar-se estar d'orgues

Ara que sembla que ja es pot tomar a fer política, caldrà que els diversos partits existents i tots els que es vagin constituint de nou tinguin els seus propis òrgans d'expressió. Efectivament, en un full informatiu que acabem de rebre, veiem que ja ens donen compte de la propera aparició de l'«orga» dels anarco-sindicalistes i de l'«orgue» dels social-demòcrates. Naturalment, volen dir, en tots dos casos, de l'òrgan, és a dir, de la publicació periòdica destinada a donar a conèixer l'ideari i la línia d'actuació de cadascun d'aquests grups. L'orque, com se sap, té com a única missió la d'emetre música celestial, com a instrument de vent que és.

En el mateix cas que comentem —instrument de comunicació al servei d'un grup o d'un partit— podem fer servir també la paraula portaveu. Es cert que, al diccionari normatiu, no hi trobem encara aquesta accepció, però ja ha estat darrerament admesa per la Secció Filològica de l'Institut i, inclosa en una de les llistes donades a conèixer a través de diverses publicacions. Portaveu té també el significat paral·lel de «persona que, per la seva autoritat, porta la veu d'una escola, partit, etc.» En lloc de portaveu n'hi ha que recorren a la forma portantveus. Però portantveus és un arcaisme declarat, avui d'escassa aplicació, que significa «floctinent o representant».

Cal deixar-se estar d'orgues, doncs, i de portantveus, i parlar en aquests casos de l'òrgan o del portaveu d'aquest partit o del de més enllà.

ALBERT JANE